

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Ja gribam patiesu brīvību, IR JĀSAKA PATIESĪBA

Saruna ar skolotāju, vīru kopas “Vilki” dalībnieku **Andri Balceru**

**“DVĒSEĻU
PUTENIS” –
IEDVESMAS
AVOTS**

DDD: Aleksandra Grīna grāmatas “Dvēseļu putenis” atvēršanas svētkos jūs neslēpāt prieku, ka Niklāva Strunkes ilustrētais ro-

mais jau ir ģimene – vecāki man ir krietni latvieši, nacionāli noskaņoti. Tēvs nu jau gan ir miris. Esmu audzis ģimenē ar tādu pārliecību, ka šī ir mūsu zeme, kas mums bija kādu laiku atņemta, bet sapratām, ka pienāks laiks, kad dabūsim to atpakaļ – bija tāda iekšējā sajūta, kaut gan skolā

Kad kādreiz kā puika lasīju “Dvēseļu puteni”, pat nenojautu, ka abi – Aleksandrs Grīns un Niklāvs Strunke – ir bijuši strēlniekos, bet jutu, ka tur ir patiesība, gribējās tiem puīšiem līdzināties. Tajā laikā, kad apkārt bija krievu okupācija, ļoti emocionāli, spēcīgi sapratu, ka tie ir mūsu vīri, ka tādiem jābūt latviešiem. Šodien,

strādājot pamatskolā un nebūdam vēstures skolotājs, es puikām īsi pastāstu par Latvijas vēsturi, par karu vēsturi. Direktore zina šo manu “grēka darbu” un nepārmet. Mūsu skola ir nosaukta Kalpaka vārdā (Rīgas Oskara Kalpaka Tautas daiļamatu pamatskola – red.piez.).

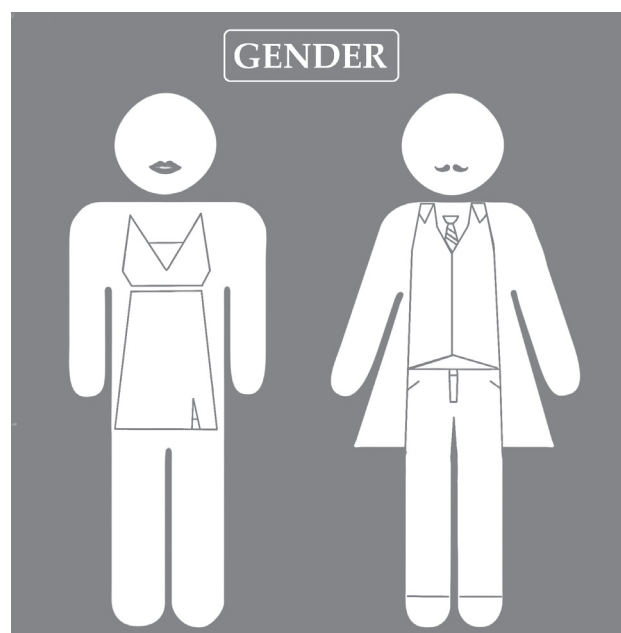
Turpinājums 4. lpp.

māns ir atkal izdots un gaida savus lasītājus – skolu jauniešus. Bērniībā šī grāmata jūs esot iedvesmojusi, latviešu strēlnieki bijuši jums virišķības paraugs.

Andris Balcers: Tieši ar šo Aleksandra Grīna romāna “Dvēseļu putenis” versiju – Roberta Klaustiņa skolu jaunatnei isināto un Niklāva Strunkes ilustrēto – esmu audzis. Manuprāt, lai cilvēks izaugtu par kārtīgu latvieti, svarīgi, lai dzīvē būtu apstākļi un pareizie cilvēki. Pir-

puikas smējās, ka esmu dulls, teikdams, ka Latvija būs brīva. Augot lasīju nacionālas grāmatas un sapratu, ka nekas mūžīgs (arī impērijas) nav bijis. Bet, protams, cilvēkiem aktīvi jādarbojas – nevar sēdēt mājās, rokas klēpī salicis, un gaidīt, kad kaut kas notiks. Bet daudzi jau tā dara, un gadās, ka nenopelnītā laime dažreiz arī iekrīt klēpī. Tomēr – kādam jābūt urķim, kādam karognesējam, kādam jākrit, un citi nāk vietā.

STAMBULAS KONVENCIJA – kas slēpjas starp rindiņām?

Kaut arī labklājības ministrs Jānis Reirs 18. maijā Bulgārijā, Sofijā, parakstīja bēdīgi slaveno Eiropas Padomes konvenciju “Par vardarbības pret sievietēm un vardarbības ģimenē novēršanu un apkarošanu” jeb tā dēvēto Stambulas konvenciju, tā vēl joprojām – jāsaka, paldies Dievam – nav ratificēta Saeimā. Bet tautas kalpiem tomēr kādreiz būs jālemj, vai pievienoties šim dokumentam vai ne.

Taču... kāds jau ir nolēmis Saeimas deputātu vietā. Un, proti, Latvijas valdības pārstāvji šā gada sākumā saviem starptautiskajiem partneriem ir apsolījuši pievienoties Stambulas konvencijai.

Šāda valsts apņemšanās pausta un fiksēta 2016. gada janvārī ANO Cilvēktiesību padomes Vispārējā periodiskā pārskata darba grupas 24. sesijā, kurā tika vērtētas Latvijas uzņemtās cilvēktiesību saistības un paveiktais.

Šā gada 5. februāra ANO darba grupas ziņojuma projektā par Latviju ir norādīts, ka Latvijas valsts interaktīvā dialoga laikā ir paudusi apņemšanos pievienoties Stambulas konvencijai līdz 2018. gadam un jau sagatavošanās procesā Latvija plāno pārskatīt normatīvo aktu ietvaru, lai tas pilnībā atbilstu Konvencijas nosacījumiem.

Turpinājums 2. lpp.

Šajā numurā lasiet!

**VAI VALSTIJ IR VIENALDZĪGA
CILVĒKA DZĪVĪBA?**

→ 2. lpp.

**NENOKAVĒ
iespēju atgūt savu valsti!**

→ 3. lpp.

EMOCIJAS!

→ 5. lpp.

**SARKANĀ ARMĪJA
ATNESA OKUPĀCIJU**

→ 5. lpp.

**KĀ IZAUDZĒT
NEJĒDZĪBU**

→ 6. lpp.

JAUNA GRĀMATA

Svetlana Altaiska

**MĒS
IZVĒLAMIES
VESELĪBU**
Domās un tēlus pārvēršam par zālēm

Tēlainajai domāšanai un iztēlei piemīt neticams spēks! Prasme tēlaini domāt dod cilvēkam gandrīz neierobežotu varu pār sevi un savu veselību.

Vai mēs šo varu izmantojam prasmīgi? Ja tas tā būtu, mēs nepazītu slimības, kuru iedīgļi meklējami nepareizā domāšanā, ko saindējis naidis, nenovīdība, skaudība, uzbudinājums. Atveseļošanās ir iespējama, vienīgi pārveidojot apziņu, bet, lai to izdarītu, jāprot tēlaini domāt.

Šī grāmata stāsta par to, kā izmantot visas iespējas, ko paver apziņa, lai attīrītu, izdziedinātu savu enerģētiku, jo no tās stāvokļa ir atkarīga ne tikai fiziskā ķermeņa veselība, jaunība un ilgs mūžs, bet arī visas cilvēka dzīves sfēras.

VAI VALSTIJ IR VIENALDZĪGA CILVĒKA DZĪVĪBA?

Laikraksts “DDD” ir saņēmis ilggadīgas medicīnas darbinieces Valija Miezītes atklāto vēstuli Valsts prezidentam Raimondam Vējonim ar lūgumu to publicēt. Vēstule pauž izmisumu par būtībā absurdu, taču normatīvos aktos paredzētu situāciju – nespēju atmuitot un saņemt Indijā nopirktās zāles, kas spētu palīdzēt izvesēloties no C hepatīta.

ĀRSTĒTIES? NEDRĪKST!...

ATKLĀTA VĒSTULE
LR Valsts prezidentam Raimondam Vējonim
un plašsaziņas līdzekļiem

Augsti godātais
Raimonda Vējoņa kungs!

Vēršos pie Jums ar atklātu vēstuli, jo esmu izmisumā un nezinu citu iespēju, kur meklēt palīdzību. Jau vairākus gadus slimuju ar

zāles š.g. 9. maijā man ir izsūtītas.

Š.g. 20. maijā zāles ienāca Rīgā, bet 23. maijā es saņēmu elektronisku paziņojumu no vecākās muiņas uzraudzes Diānas Lukjanskas, kur, pama-

Augsti godātais prezidenta kungs, es nelūdzu no valsts nekādu materiālu palīdzību vai kaut kādus ekskluzīvus labumus. Es lūdzu iespēju saņemt zāles, kas ir mana vienīgā cerība dzīvot un ko es pati par savu naudiņu esmu nopirkusi.

C hepatītu. Biju ilggadīga medicīnas darbiniece (laborante) un, iespējams, savā darbā ar šo slimību arī inficējos. Divas reizes jau esmu izgājusi ārstēšanas kursu, izmantojot valsts atbalstu un atlicinot vajadzīgos līdzekļus no ģimenes budžeta. Pirmo reizi tas ilga sešus mēnešus, otrreiz veselu gadu. Abas ārstēšanas bija nesekmīgas. Slimība progresē.

Uzzināju, ka Indijā tiek ražotas un tirgotas jaunas zāles šīs slimības ārstēšanai. Vērsos pie savas ārstējošās ārstes (hepatologa). Viņa atzina, ka ārstēšana ar šīm zālēm dod labus rezultātus un man tā ir reāla iespēja izvesēloties un izglābties no priekšīlēcīgas nāves. Tā kā esam daudz bērnu ģimene (man ir pieci dēli), nekādu naudas iekrājumu man nav, tāpēc noformēju kredītu, sazinājos ar zāļu tirgotāju Indijā, pārskaitīju tam vajadzīgo naudas summu un elektroniski aizsūtīju arī izrakstītās receptes. Saņēmu paziņojumu, ka

tojojies uz Ministru kabineta 2007. gada 26. jūnija noteikumiem Nr.416 “Zāļu izplatīšanas un kvalitātes kontroles kārtība”, (kuros 02.02.2016. izdarītās izmaiņas stājās spēkā ar 01.03.2016.) man zāļu atmuitošana un izsniegšana ir atteikta.

Augsti godātais prezidenta kungs, es nelūdzu no valsts nekādu materiālu palīdzību vai kaut kādus ekskluzīvus labumus. Es lūdzu iespēju saņemt zāles, kas ir mana vienīgā cerība dzīvot un ko es pati par savu naudiņu esmu nopirkusi. Vai tiešām par ilgajiem apzinīga un godīga darba gadiem un piecu dēlu uzaudzinašanu es nesmu to pelnījusi?

Šīs antihumānās izmaiņas normatīvajā aktā nav tikai manas kā privātpersonas problēmas. Tās skar visus C hepatīta slimniekus, kuriem šobrīd mūsu valsts nespēj nodrošināt pienācīgu slimības ārstēšanu.

Turpinājums 8. lpp.

STAMBULAS KONVENCIJA – kas slēpjas starp rindiņām?

Turpinājums no 1. lpp.

Tādēļ nebūtu jābrīnās, kādēļ lielajos, oficiālajos masu medijos izskan nevis patiesība par Stambulas konvenciju (tās slēptajiem riskiem), bet gan slavējoša propaganda. Pasūtījums?!

Par KĀDA, kurš vada politiskos procesus mūsu valstī, vēlmi pievienoties Stambulas konvencijai daudzi ir sašutuši – pret ir arī tieslietu ministrs Dzintars Rasnačs. Jo Konvencija aiz nevainīgas fasādes, kas aizsargā sievietes no vardarbības, slēpj lielus riskus mūsu tautai – cilvēku apziņai un kultūrai.

Nesen pat tiesībsargs Juris Jansons savā mājas lapā neizpratnē vaicāja: “Kuruss valdība šobrīd māna? Protams, sabiedrībai var rasties jautājums, kāpēc starptautiskā dokumentā, kas stiprina sieviešu aizsardzību pret vardarbību, starp citu, parādās sociālais dzimums?”

Būtu jāpaskaidro, ka “sociālā dzimuma” jeb “angliski – gender” ideoloģijas pamatā ir postulāts, ka dzimums ir nevis bioloģiski nosacīts jeb iedzimta cilvēka kādība, bet gan sociāla konstrukcija, loma, kuru cilvēks ir apguvis

kopš bērnības, tādēļ savas dzīves laikā ir tiesīgs arī mainīt. Būtiski, ka Stambulas konvencija paredz diskriminācijas aizliegumu pēc dažādām pazīmēm, arī tādām kā bioloģiskais dzimums, sociālais dzimums un dzimuma identitāte (angļu val. – gender identity). Ar vārdiem “dzimuma identitāte” tiek apzīmētas cilvēka personiskās izjūtas par savu dzimumu, kas var sakrist ar bioloģisko dzimumu, bet var arī nesakrist. Tātad, ja vīrietis jūtas kā sieviete, šī Konvencija ir attiecināma arī uz viņa aizsardzību,

un sabiedrība nedrīkst to diskriminēt, nelaižot, piemēram, sieviešu tualetē. Tāpat diskriminācija būtu aizliegums šādai “sievietei” precēties ar vīrieti. Bez jokiem!

No juridiskā viedokļa nav atrodams neviens iemesls, kādēļ Latvijai bija jāparaksta šis starptautiskais līgums jeb konvencija, kas neatbilst Satversmei. To apstiprina juridiskā analīze par Stambulas konvenciju, kuru Tieslietu ministrijas uzdevumā veica Dr.iur. Baiba Rudevska no Zvērinātas advokātes Ingas Kačevskas biroja.

Dr.iur. Baibas Rudevskas juridiskās analīzes galvenās tēzes

1. Stambulas konvencija ir pirmais starptautiskais līgums, kurā ietverta “gender” definīcija sociālās teorijas izpratnē. (Stambulas konvencijas 3. pants paskaidro Konvencijā lietotos terminus, un proti, ar terminu “dzimums” (gender) konvencijā tiek saprasts nevis cilvēka bioloģiskais dzimums, bet “sociālās lomas, uzvedība, nodarbošanās un īpašības, ko konkrēta sabiedrība uzskata par atbilstošām sievietēm un vīriešiem”. – DDD piez.).

2. Konvencija uzliek valstīm pienākumu atteikties no diskriminācijas ne tikai uz dzimuma pamata, bet arī uz “gender” jeb sociālā dzimuma (dzimtes) pamata. Lai šo nediskriminācijas principu ievērotu, Latvijai agri vai vēl būs nepieciešams sākt interpretēt jau minēto Satversmes 110. pantu, kā arī CL 35.panta otro daļu “gender” sociālās teorijas gaismā. Tas nozīmē viendzimuma lau-

lību atļaušanu, pat nemaiņot Satversmes 110.panta 1.teikuma redakciju.

3. Vardarbība pret sievietēm Konvencijā tiek klasificēta kā cilvēktiesību pārkāpums. Taču klasiskajā izpratnē cilvēktiesības kā subjektīvas tiesības ir tiesisks instruments, ar kura palīdzību indivīds var realizēt savas intereses pret valsti. Cilvēktiesības darbojas tiesiskajās attiecībās “cilvēks-valsts”. Savukārt prasība pret valsti, lai tā vērsas pret trešajām personām, ir pieļaujama tikai īpašos izņēmuma gadījumos, kad privāttiesiskais mehānisms ir acīmredzami nepietiekams. No pašas Konvencijas izriet, ka vardarbība pret sievieti ir vai nu civiltiesisks (29.-32.p.), vai krimināltiesisks pārkāpums (33.-58.p.) un nevis cilvēktiesību pārkāpums. Par cilvēktiesību pārkāpumu no valsts puses var runāt tikai tad, ja valsts atteiktos aizsargāt

No juridiskā viedokļa nav atrodams neviens iemesls, kādēļ Latvijai būtu jāparaksta starptautisks līgums, kas neatbilst tās pamatlikumam – Satversmei.

vienu indivīdu pret citu tādu indivīdu, kurš draud ar aizskārums cilvēka dzīvībai un veselībai.

4. Stambulas konvencija klaji ignorē gan Satversmes 112.pantā, gan starptautiskajos cilvēktiesību dokumentos garantētās vecāku tiesības bērnu izglītībā. Turklāt netiek ņemta vērā arī vecāku reliģijas brīvība, kas ir nesaraucjami saistīta ar tiesībām izglītēt savus bērnus saskaņā ar savu reliģisko pārliecību un filozofiskajiem uzskatiem.

5. Konvencijas 12.panta pirmā daļa uzliek valstīm pienākumu veikt izmaiņas cilvēku domāšanā un attieksmē. Šāda prasība neatbilst Satversmes 99. un 100.pantam, jo katram Latvijā ir tiesības domāt brīvi, kā arī brīvi paust savus uzskatus, ja vien tie neaizskar citu cilvēku pamattiesības (Satversmes 116.p.). Arī Satversmes 1.pants, kurā Latvija pasludināta par demokrātisku republiku, jau pats par sevi izslēdz valstij iespēju uzspiest visiem iedzīvotājiem vienas ideoloģijas – radikālā feminisma – idejas un postulātus, tādējādi visiem liekot dzīvot tikai saskaņā ar šo ideoloģiju.

6. Ja Latvija pievienosies Stambulas konvencijai, tad likumdevējs būs atcēlis vie-

nu no svarīgākajām pamattiesībām Latvijā – vienlīdzību likuma priekšā, a priori padarot vīriešu diskrimināciju (tātad, diskrimināciju pēc bioloģiskā dzimuma) par leģitīmu, turklāt bez jebkāda racionāla pamata.

7. Attiecībā uz Eiropas Savienības iespējamo pievienošanos Konvencijai, ir jāprasa ES institūcijām skaidri noteikt un norobežot ES kompetenci no dalībvalstu kompetences Stambulas konvencijas iespējamā piemērošanā. Šeit svarīgs apstāklis ir arī tas, ka divas ES dalībvalstis – Latvija un Čehija – nav parakstījušas Stambulas konvenciju, tādēļ skaidra kompetenču noteikšana ir nepieciešama.

8. No juridiskā viedokļa nav atrodams neviens iemesls, kādēļ Latvijai būtu jāparaksta starptautisks līgums, kas neatbilst tās pamatlikumam – Satversmei. Līdz ar to Latvijai nevajadzētu parakstīt šo Konvenciju. Vienpusējās deklarācijas iesniegšana, kā to izdarīja Polija un Lietuva, juridiski stabilas garantijas nesniedz. Pašreiz nav arī zināms, kā šīs deklarācijas praksē ietekmēs Konvencijas piemērošanu Lietuvā un Polijā, kā arī to attiecības ar pārējām Konvencijas dalībvalstīm.

VĒSTULE

KO DARĪSIM AR MIGRANTIEM?

Teroram jau ir sena vēsture – to izmantoja pret daudzām ievērojamām personām. Tas jau zināms mums visiem.

Bet kā ir ar teroristiem-pašnāvniekiem? Jā, arī tie ir “ierakstījušies vēsturē” pagājušajā karā. Viņus izmantoja Japānā. Kamikadzes ziedoja savas dzīvības “Imperatora labā”...

Bet arī mūslaikos šādu fanātiķu netrūkst. Kā vārdā viņi slepkavo mierīgos iedzīvotājus? Vai tiešām ticības vārdā? Vai viņiem neeksistē Dieva baušļi? Vai tad slepkavības notiek Allāha vārdā un Viņam par prieku? Nevienā ticībā nekad un nekur nav sludināta vardarbība un slepkavības – gluži pretēji, viens no baušļiem skan: “Tev nebūs nokaut!”

Ko darīt mierīgajiem iedzīvotājiem apdraudētajos rajonos un pilsētās? Lai saglabātu dzīvību – atstāt Dzimteni... Manuprāt, viņi to dara nelabprāt, bet tā rodas migrantu tūkstoši. Un viņu skaits tiek sadalīts starp valstīm, arī mūsu valsts nav aizmirsta. Taču pastāv vēl problēma, un proti: kur ir garantija, ka starp šiem migrantiem nebūs kādi ticības vārdā apmāti “kamikadzes”? Vai Drošības policijai un citām “kriminālām struktūrām” nebūs papildus darbs?

Un vēl, mūsu valstī pastāv bezdarba problēma. Trūkst arī ražotnes. Ko mēs varēsim piedāvāt migrantiem? Pastāv arī valodas problēma. Tāpat problēma var būt klimatiskie apstākļi – tie taču ir atšķirīgi.

Īsāk sakot, problēmu ir daudz...

Ivars Silazieds, Ventspilī

NENOKAVĒ iespēju atgūt savu valsti!

Pērnā gada 1. janvārī stājās spēkā 2012. gada 8. novembra grozījumi likumā “Par tautas nobalsošanu, likumu ierosināšanu un Eiropas pilsoņu iniciatīvu”. Izmanojot situāciju pēc referenduma par krievu valodu kā otro valsts valodu Latvijā, politiķi nolēma, ka turpmāk, lai **pilsoņi varētu rosināt jebkādu likumprojektu Saeimā**, ir jāsavāc viena desmitā daļa jeb 155 000 balsstiesīgo vēlētāju parakstu.

Centrālā vēlēšanu komisija (CVK) ir izsludinājusi tautas parakstīšanai biedrības “Atvērtās pārvaldības partnerība Latvijā” rosinātu likumprojektu, kas ierobežojošos likuma grozījumus atceltu.

No pagājušā gada 20. septembra visās 119 Latvijas pašvaldībās ir atvērtas ap pieci simti parakstu vietu – pilsētu un pagastu pārvaldēs, dzīves vietas reģistrācijas punktos.

Pusē Latvijas novadu parakstu apliecināšana ir bez maksas. Vēl viena trešdaļa ir pieņēmusi lēmumu par 50

centiem vai vienu eiro, vēl citi ir nolēmuši Ministru kabineta noteiktajos rāmjos par 1,42 eiro. **Rīgā bez maksas parakstu apliecināšanu veic izpilddirekcijās Brīvības gatvē 266, E. Smilģa ielā 46, Daugavpils ielā 31, Rūpniecības ielā 21.** Centrālās vēlēšanu komisijas mājas lapā var atrast parakstu vietas un to darba laikus visos novados (<https://www.cvk.lv/pub/public/31154.html>).

Taču ikvienam ir iespēja parakstīties **par likumprojektu par 2012. gada 8. novembra likuma “Grozījumi likumā “Par tautas nobalsošanu, likumu ierosināšanu un Eiropas pilsoņu iniciatīvu”” atcelšanu** arī elektroniski, neizejot no mājas. Portāla www.Latvija.lv sadaļā e-pakalpojumi, izmantojot elektronisko identitātes karti vai internetbankas autorizācijas sistēmu, iespējams parakstīties elektroniski.

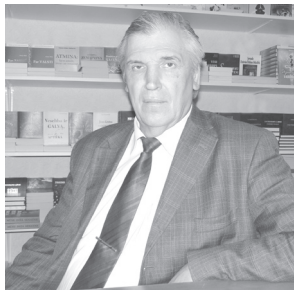
Parakstīšanās notiks līdz 2016. gada 18. septembrim.

KĀPĒC IR SVARĪGI PARAKSTĪTIES?

Lai atgādinātu, par ko tiek vākti paraksti, atkārtoti publicējam fragmentu no laikrakstā “DDD” Nr.24(350) publicētās sarunas ar juristu Ivaru Redisonu – vienu no biedrības “Atvērtās pārvaldības partnerība Latvijā” dalībniekiem un parakstu vākšanas iniciatoriem.

Jurista Ivara Redisona skaidrojums

DDD: *Kāpēc esat uzskākuši parakstu vākšanu, lai tiktu atcelti pašreizējie grozījumi, kas nosaka ierobežojumus kārtībā, kādā var ierosināt obligāto likumprojektu Saeimā – daudzi zem tā saprot referendumu jeb tautas nobalsošanu?*

Ivars Redisons: Šobrīd Latvijas tautai ir atņemtas **pamata tiesības**, kuras ir deklarētas valsts pamatdokumenta (Satversmes sapulces pieņemtā “Deklarācijā par Latvijas valsti”) otrajā pantā – ka Latvijas valsts suverēnā vara pieder Latvijas tautai. Satversmē ir atšifrēts, kādā veidā tiek realizēta tautas vara – tieši vai caur pārstāvjiem Saeimā. Tā kā visi Latvijas likumīgie pavalstnieki nevar vienlaikus sanākt kopā, tad ir Saeima, kas visu laiku strādā. Deputātiem ir jābrauc pie vēlētājiem, jāuzzina, ko vēlētāji grib un bez jebkādiem parakstiem ir jāierosina attiecīgi jautājumi, kas vajadzīgi. Un, ja deputāti neņem vērā vēlētāju gribu, tad valsts dibinātāji ir paredzējuši, ka vēlētājiem ir tiesības iesniegt **obligātu** likumprojektu.

Šodien galvas ir sajaukuši lielie meli, ka, tiklīdz pieci vīri aicina vākt parakstus, tas jau esot referendums. Kā jau teicu, cilvēki ir iebaidīti ar 2012. gada provokāciju – referendumu par valsts valodu, tādēļ daudzi pat necenšas iedziļināties un atšifrēt melus, kādus mums politiķi uzspiež. Mākslīgais trācis ap krievu valodas referendumu bija melu pilns. Pilnīgi aplami bija blāvienī, ka visiem latviešiem obligāti jāiet uz referendumu, lai nosargātu

latviešu valodas pozīcijas. Patiesībā nevienam tieši nevajadzēja iet; burkšķis izčākstētu pats no sevis. Satversmē skaidri un gaiši ir pateikts, ka referendumā jānobalso “par” pusei no visiem balsstiesīgajiem. Tātad par vajadzēja savākt 778 tūkstošus balsu, nevis pret – jo šajā referendumā jāskaita tikai balsis *par*, nevis *pret*. Tātad tas viss tika samelots (sagrozīts). [..]

DDD: *Iespējams, daudzi pat nezina, kāda iepriekš bija referenduma ierosināšanas kārtība un kāda tā ir tagad. Lūdzu, paskaidrojiet, lai cilvēki saprastu, kādas iespējas viņiem ir atņemtas.*

I.R.: Likums par tautas nobalsošanu sastāv no vairākām sadaļām. Tautas nobalsošanas ierosina Valsts prezidents vai Saeima – neviens cits to nevar ierosināt. Satversmes sapulce 1922. gada 20. jūnijā pieņēma likumu “Likums par tautas nobalsošanu un likumu ierosināšanu”, kura 11. pants noteica kārtību, kādā veidā vēlētāji iesniedz **obligāto** likumprojektu Saeimā – vēlētāju likumdošanas iniciatīvas tiesības īsteno divos posmos, turklāt pirmajā parakstīšanās posmā bija jāsavāc ne mazāk kā 1000 vēlētāju paraksti. 1994. gadā, atjaunojot minēto likumu kā Tautas nobalsošanas likumu, Saeima noteikusi, ka parakstīšanās pirmajā posmā jāsavāc ne mazāk kā 10 000 vēlētāju paraksti.

DDD: *Jūs jau vairākkārt esat uzsvēris vārdu salikumu “obligātais likumprojekts”. Ko tas nozīmē?*

I.R.: Tas nozīmē, ka Saeimai nav tiesību lemt – skatīt iesniegto likumprojektu vai ne. Ja Saeima pieņem lēmumu neizskatīt, tad notiek referendums.

DDD: *Bet, ja tomēr izskata, bet neatbalsta ierosinātā likuma pieņemšanu?*

I.R.: Tad arī notiek referendums. [..]

Vislielākie meli ir mēģinājums iestāstīt, ka tautai

esot tiesības ierosināt referendumu. Nav! Tautai nav un nekad nav bijušas tiesības ierosināt referendumu. Patiesībā – tauta ierosina obligāto likuma projektu, kas Saeimai ir obligāti jāizskata. Bet, ja Saeima atsaka vai noraida, tad pārējie vēlētāji kļūst par izšķirējiem: ja viņi atbalsta, tad tiek pieņemts likums. Satversmē ir noteikts, ka obligāto likumprojektu var ierosināt viena desmitā daļa vēlētāju. Un šī desmitdaļas prasība nekad nav mainījusies – arī 2012. gadā tā nemanījās.

Protams, ne visas iniciatīvas ir prātīgas un vērā ņemamas, tādēļ 1922. gadā tika izstrādāta kārtība, ka

Saeima ir uzcēlusi sev apkārt sienu, un šobrīd it neviens priekšlikums tai cauri netiek. Politiķi izdara tā, lai neviena sabiedrības grupa nevarētu valstī neko mainīt.

tiem, kuri vēlas nākt ar ierosinājumu, ir jāatrod tūkstoš atbalstītāju, kuri savu piekrišanu apliecina ar parakstu pie notāra. Tas kalpoja arī kā nosacīts kvalitātes tests, jo prātīgs cilvēks neies tērēt savu naudu un laiku. Kad šie pirmā etapa paraksti ir savākti, tad Centrālā vēlēšanu komisija ierosinājumu dara zināmu visai sabiedrībai, visos pagastos izliek parakstu lapas, dodot iespēju ikvienam ar savu parakstu paust piekrišanu ierosinājumam.

Ja tika savākta desmitā daļa vēlētāju parakstu, tad tos atdeva prezidentam, kurš to tālāk nodeva Saeimā, un Saeimai bija jāapspriež. Kā jau iepriekš teicu, ja Saeima atsakās izskatīt vai nobalso pret iesniegto likumprojektu, tad tiek izsludināt referendums. [..]

Saeima ir uzcēlusi sev apkārt sienu, un šobrīd it neviens priekšlikums tai cauri netiek. Politiķi izdara tā, lai neviena sabiedrības grupa nevarētu valstī neko mainīt. Neviens sociālais vai profesionālais slānis Latvijā skaitliski nav 155 tūkstošus balsstiesīgo liels. Piemēram, skolotājiem ir neregulāri savākt 155 tūkstošus apliecinātu pa-

rakstu. Agrāk skolotājiem būtu pieticis ar tūkstoti parakstu, lai ar Centrālās vēlēšanu komisijas starpniecību tālāk vērstos, piemēram, pie zemniekiem, šoferiem, uzņēmējiem un ārstiem, lai noteiktā laikposmā runātu ar tiem un organizēti savāktu 155 tūkstošus parakstu. Ja skolotāju ideja ir laba un gūst atbalstu arī citās sabiedrības grupās, tad ierosinājums ar 155 tūkstošiem parakstu nonāk pie prezidenta un Saeimas. Šo pirmo posmu Saeima likvidēja, pasakot, ka tagad skolotājiem vai kādai citai sabiedrības grupai pašai saviem spēkiem, ieguldot savus līdzekļus, ir jāsavāc

Atceries

Debess pilna asariņu,
Vēja gaudu, žēlabiņu;
Latvju zeme, raudi, raudi,
Atceroties savu tautu...
Moku ceļu staigātāju,
Sāpju upes bridējiņu, –
Rūgtas maizes garoziņu,
Dzelzu vara barotāja.
Ledus kalni, sniega kūpas,
Stingas rokas, mēmas lūpas,
Viens tik sapnis dvēselē:
Tālā, mīļā Tēvzeme.

V.M. Jēkabsons

TIKSIMIES 14. JŪNIJĀ!

Pieminot 75. gadadienu...

Pieminot 75. gadadienu kopš pirmajām latviešu deportācijām, šogad 14. jūnijā iesim no Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles (Jēkaba ielā 9).

Dievkalpojuma sākums – plkst. 11.30.

Gājiena sākums pēc Dievkalpojuma – ap plkst. 12.30.

Gājiena maršruts: Svētā Jēkaba katedrāle, Mazā pils iela, Jēkaba iela, Smilšu iela, Mazā Smilšu iela, Meistaru iela, Līvu laukums, Kaļķu iela, Brīvības pieminekļis.

Gājiens ir pieteikts un saskaņots ar Rīgas domi.

Jānis Lapinš

Rīgas Politiski represēto biedrības vadītājs

DZINTRAI GEKAI

Jūs pulcējāt ap sevīm simtiem bērnu,
Lai gan tie bērni sen vairs nav.
Jūs uzklusējāt viņu liktenstāstus
Un katru zināt vārdā uzrunāt.

Mums tika laupīts viss:

Gan Dzimtene, gan dzimtā valoda

Un bērnība – tās nebij' mums.

Mēs nepratām ne priecāties, ne smieties

Visapkārt bija tikai bads un izmisums!

Tāpēc mēs tagad raudam tā kā mazi bērni

Un tomēr priecīgi, ka esam dzīvi,

Jo tik daudz Sibīrijas bērnu

Nav sagaidījuši šo brīdi!

Mēs pateicamies Jums, ka uzklusēt esam,

Jo sāpi šo mēs ilgu gadu savā sirdī nesām.

Irena Dzindzuka

1941. gada izsūtītā no Rēzeknes rajona “Dricēniem”

Ja gribam patiesu brīvību, IR JĀSAKA PATIESĪBA

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Būtu grēks par to nerunāt?

Andris Balcers: Jā, grēks būtu par to nerunāt. Braucot koncertlekcijās ar vīru kopu "Vilki" pa Latvijas skolām, redzu, ka jaunieši ir ļoti aktīvi un cerīgi. Ir, protams, izņēmumi, bet radies iespaids, ka mums aug spēcīgi jaunieši. Kā jau teicu, pamatā ir ģimene. Ja ģimene nav ielikusi bērnos īstu bagāžu, tad, protams, ir pagrūti kaut ko sagaidīt.

LATVIEŠU SAIMNIEKA GĒNS

DDD: Skatoties, kā strādā politiķi, kā virza attiecības ar citām valstīm, mēs, latvieši, tiekam nostādīti pakalpiņu lomā. Latviešus uzskata par kalpu tautu, kas pati nemāk saimniekot. Kur mūsu tautai pazudis saimnieka gēns – varbūt nemaz nav bijis?

Andris Balcers: Saimnieka gēns latviešiem ir bijis un būs arī turpmāk, bet tas ir mikstināts – turklāt ne tikai no mūsu ienaidniekiem, bet no mūsu pašu attieksmes puses. Daudzi, kas tagad ir valdībā, Saeimā, ir tā sauktā krievu laika paaudze, būtībā mani laikabiedri. Ja man nebūtu bijusi latviski

stipra ģimene, būtu varbūt iestājies komjaunatnē, partijā u.tml. Bet man bija pārliecība, ka tie ir mūsu okupanti – ienaidnieki. Protams, bija jāizdzīvo, bet viss ir līdz zināmai robežai – nedrīkst sadarboties ar ienaidnieku. Bet daudzi no tiem, kas tagad ir Saeimā, tik tiešām bija pakalpiņi, taču tā jau ir atsevišķa un gara saruna.

Tomēr latviešos ir saimnieka gēns. Skatoties vēsturē, – Pirmais pasaules karš, Neatkarības cīņas, brīvprātīgie leģionā, nacionālie partizāni, izsūtīšanas – kas aizgāja bojā? Protams, labākie, drosmīgākie, kuri nebaidījās. Man daudzi ir prasījuši, kā mums atgūt brašumu, karavīrgumu, saimnieka apziņu? Ir jāaug. Jāaudzina jaunā paaudze – viņi būs mūsu zemes saimnieki.

DDD: Vai kādreiz nav skumji redzēt, ka it kā tiek mācīts patriotisms – 18. novembris, Latvijas karodziņš pie apģērba, himna, Dziesmusvētki, hokejs u.tml. – bet tajā pašā laikā joprojām netiek runāts par to, ka nav likvidētas okupācijas sekas, vairāk nekā puse Latvijas iedzīvotāju uzskata, ka krievu valoda ir galvenā, utt. Mēs nezinām, kā viņi – krievvalodīgās okupācijas sekas – rīkotos, ja pēkšņi Krie-

vija iebruktu. Bet jaunieši uztver, ka tas ir normāli – viņiem nekas cits netiek mācīts. Ko šādā situācijā var mainīt?

A.B.: Ikvienam, kurš sevi uzskata par latvieti, ir jādara viss iespējama, sākot jau ar sevi, ar ģimeni, jāaudzina draugi, kaimiņi, – visiem ir jāstāsta un jāatbalsta patiesība. Tātad nepārtraukti jāstāsta, ka bija okupācija, ka okupanti joprojām pie mums dzīvo. Es jau arī ar pušiem par to runāju. Skolā mācās bērni arī no jauktajām ģimenēm, bet viņiem tāpat mierīgi stāstu patiesību. Arī par 9. maiju runājam – kas ir tie, kuri iet tur, pie tā kauna staba. Tie ir mūsu ienaidnieki. Un par to ir jārunā – nav ko liekuļot.

Bet nelaime, ka mūsu valdība un Saeima piekopj strausa politiku. Ja tagad ir neatkarīga, brīva valsts, tad runājam par visu skaidri un patiesi, lai latviešu tauta un arī latvieši saprot, kas ir Latvija un kam tā pieder un piederēs nākotnē. Tas jau ir negodīgi arī ir pret tiem, kas te dzīvo, ja turpinām manipulēt ar kaut kādām puspatiesībām un ļaujam viņiem nez ko cerēt. **Ja gribam patiesu brīvību, ir jāsaaka patiesība.**

CIK ĻAUSIM SEV KĀPT UZ GALVAS?

DDD: Visu varētu sakārtot diplomātiski, pieņemot un dzīvē realizējot likumus, kas veicinātu Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju. Taču izvērtējot šos jautājumus rada pat fizisku konfliktu draudus uz ielām. Starp citu, Putins aicina savējos mājup, bet mūsu valdība klusē, izliekas neko nezināt, kaut gan varētu izmantot šo aicinājumu, lai palīdzētu krievvalodīgajiem aizbraukt no Latvijas. Rodas sajūta, ka mūsu valsts vadītāji nemaz negrib rūpēties par latviešu tautu. Nesen izskanēja ziņa, ka Vējonis gatavojas uz Latvijas simtgadi visiem nepilsoņiem iedot pilsonību.

Andris Balcers: Ne tikai viņš, daudzi to saka – arī bijušais Ulmanītis. Prezidents – tas ir Valsts simbols (kā karogs, kā himna), bet, ja ir apdraudēta tautas izdzīvošana, tad simbolam arī ir jāatbild par saviem vārdiem un darbiem. Bīstamas lietas tautai nedrīkst pieļaut, tad tautai ir jārunā. Viņš ir tautas (caur Saeimu) ievēlēts prezidents un ir atbildīgs tautas priekšā.

DDD: Varbūt viņiem – deputātiem, ministriem, prezidentam – ir tāda visatļautības sajūta tāpēc, ka

Andris Balcers (otrais no kreisās) ar vīru kopu "Vilki"

nav jutuši tautas spēku. Abreni atdeva – tauta klusē; valodas referendumu pieļāva – klusums; tagad prezidents muld par pilsonības piešķiršanu – atkal neviens neiebilst. Kāpēc, jūsuprāt, cilvēki ir tik pasīvi?

A.B.: Manuprāt, viņi neredz līdzekļus, kā kaut ko mainīt. Vēlēšanās (arī pašvaldību) kandidē vieni un tie paši cilvēki no viena un tā paša partijām, un nekas nemainās. Politikiem ir nesodāmības apziņa, un viņi bieži dara, ko iegribas. Arī ienaidnieki no Krievijas visādā veidā tausta (zondē), kādā veidā un cik tālu var iet – cik tad ļausim sev kāpt uz galvas.

Galvenā nelaime vēl ir tā, ka mums nav veikta deokupācija. Vācieši te arī ļoti ilgi dzīvoja, bet viņi, paldies Dievam, bija samērā augstprātīgi un nošķirti, taču krievi ir ļoti vienkārši, saprecējušies un iemitinājušies arī ar jaukto ģimeņu palīdzību. Latvietis ir audzis viensētās, viņš ir gatavs sisties arī viens, mazākumā, bet krievi piesienas stiprākajam un iet barā. Viņi visu laiku jūt, ka Latvijas valdība ir neizlēmīga, bailīga, bet Putins demonstrē pasaulei spēku gan reklāmas kampaņās, gan banditiski iekarojot svešu zemju teritorijas.

DDD: Pasaulei dod pa muti...

A.B.: Jā, un liberālā pasaule raustās no viņa. Un krievi redz – tas ir mūsējais. Gan 9. maijā, gan hokeja spēlē – visur viņi foršē. Mums nevajadzētu neko te uzpūst un liekuļot, bet skaidrot krieviem patiesību, sen jau bija jāmaca arī skolās patiesā vēsture. Latviešu strēlnieki (1918. gadā) visu Krieviju nolika uz ausīm, lai nodibinātu savu valsti, kā bija solīts. Tas arī tika izdarīts. Tāpat arī

Kurzemes cietoksnis pēc kara nekrita. Šo vēsturisko patiesību krievi nevar atzīt, tā viņiem visu laiku, piedodiet par izteicienu, ir kā skabarga pakalā.

Deokupācijai obligāti ir jānotiek. Protams, daļa no viņiem var palikt dzīvot arī Latvijā, bet jāskatās, lai tas būtu proporcionāli.

DDD: Zinātnieki konstatējuši, ja pamattauta savā zemē ir zem 75 procentiem, tad tās pastāvēšana ir apdraudēta.

A.B.: Optimāli būtu, ja latviešu skaits Latvijā būtu virs 75 procentiem. Ja mūsu varneši pieņem vai t.s. sadarbības partneri ārzemēs uzspiež pieņemt noziedzīgi izveidoto situāciju, ka latvieši lielākajās pilsētās ir minoritāte, tad ir jāizvērtē, kam šī valsts ir atjaunota...

DDD: Mūsu vēsture jau liecina, kādi mums bija sabiedrotie – tādi tie ir arī tagad.

A.B.: Filantropu pasaulē nav – pastāv tikai izdevīgums. Ja būsim pašpietiekami, ar stingru mugurkaulu, tad tā mūs arī visur pieņems. Bet, ja kalposim tikai kaut kādu caurumu aizbāšanai, tad šim nolūkam mūs arī izmantos. Tas ir – ko mēs paši gribam.

NEVIS IEKAROT, BET AIZSTĀVĒT

DDD: Dažreiz nākas dzirdēt aicinājumus neslavot latviešus kā karotājus, neheroizēt karus, bet iestāties par mieru. Kāpēc tomēr latviešiem ir svarīgi spēt karot, aizstāvēt savu zemi? Varbūt mums tiešām vajadzētu būt kā miera baložiem?

Andris Balcers: Būtu jau jauki. Bet, ja paskatāmies senākā vēsturē – lielais, spēcīgais, izcili kultūrālais baltu tautu kopums kaut kā pamazām tika saspīests un asimilēts. Bet

viņi tiešām nāca ar tādu baltā tētiņa ideju...

DDD: Ne zariņa nenolauzu...

A.B.: Jā, tas jau viss ir ļoti labi, bet vienmēr labajam ir sliktais blakus, kas modri izmantos tavu vājību, lai tevi piebeigtu. Un tas vairs nav labi. Individs var nosliekties uz kaut kādu piedošanu, bet tautai tas nav tik vienkārši. Ja tauta grib pastāvēt, tad par to ir jācinās. Tāpēc jau ir populārais teiciens: "Ja gribi mieru, gatavojies karam."

Tātad jābūt stipram – tas ir viens. Otrs – pretinieks jau visu laiku darbojas un cenšas potēt: jūs esat ganiņi, gojas, bauri u.tml. Ja tautā ir kāda spēcīga personība, kas šo tautu var pacelt, tad ienaidnieks mēģina šo personību vai nu savāņot, vai kā Herbertu Cukuru – izcili lidotāju – iznīcināt. Tātad vai nu piesavināties, vai iznīcināt, ne vienmēr fiziski. Un mēs padevīgi pakļaujamies. Bet mums jābūt gudriem un stipriem – savas izcilības dažādās jomās neatdot nevienam un aizstāvēt.

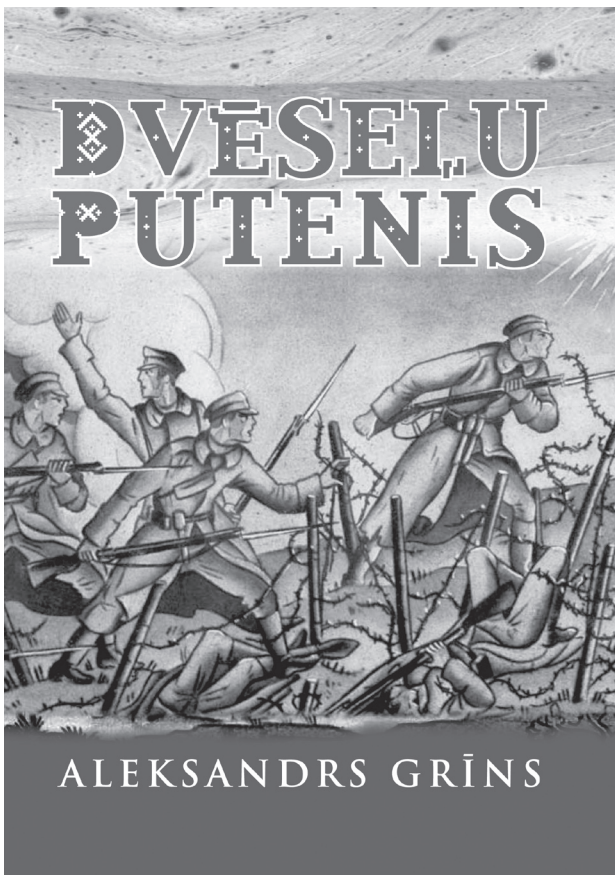
DDD: Latviešiem nav jāiekaro citu tautu teritorijas, bet ir jābūt gataviem aizstāvēt savu, vai tā?

A.B.: Jā. Un tāpēc latvietim, karavīram, ir jābūt gatavam Latvijai aizstāvēt. Kāpēc par karu ir jārunā? Tāpēc, ka tā ir dzīves skola. Ja ienaidnieks visu laiku kladzina, ka esam kaut kādi ganiņi un bārenīši – nē, paskatieties vēsturē, ka jau no seniem laikiem latvietis ir vareni karojis, arī ar 700 verdzības gadu pasacīpu ir centušies ievadzināt mums kaut kādu mazvērtības kompleksu. Bet mums ir bijuši, ir un būs spēcīgi karavīri ar savu karotājprasmi, spēku un gudrību.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

Kad kādreiz kā puika lasīju "Dvēseļu puteni", pat nenojautu, ka abi – Aleksandrs Grīns un Niklāvs Strunke – ir bijuši strēlniekos, bet jutu, ka tur ir patiesība, gribējās tiem pušiem līdzināties.

EMOCIJAS!

Leonards Inkins

Kr. Valdemārs ir teicis: “Nāvīgi apvainojumi un ļauni vajājumi ir priekš katra, kas negrozāmi cenšas pēc vispārēja labuma.

2016. gada 30. maijā notika kārtējā (septītā) tiesas sēde, kurā tiesāja mani par nacionālā, etniskā un rasu naida izraisīšanu.

Leonards Inkins un advokāts Bruno Liberts

Iepriekš divas instances mani atzina par nevainīgu. Bet šoreiz ne tik daudz par to – vainīgs vai nevainīgs –, bet par tiesas attieksmi. Un ne tikai pret mani, bet arī pret tiem, kas bija atnākuši uz tiesu.

Es saprotu un arī iepriekš uzsvēru, ka tiesnesis arī ir cilvēks, bet šai tiesā izrādījās, ka tikai cilvēks. Tiesnesis laikam bija palicis mājās. Jau zālē ieņākot, ar pirmajiem soļiem radīja saspīlētu atmosfēru, un tad, kad zālē sēdošie noklausījās, ka viņi drikst skaļi elpot tikai ar viņa (tiesneša) atļauju, tad man vairs ilūziju nebija.

Zālē bija daudz cienījamu cilvēku, divas un pat trīs reizes vecāku par tiesnesi, daudz ciētušu, represētu. Arī kardināls Jānis Pujats un Saeimas

deputāts Edvīns Šnore. Un viņiem nācās aizturēt elpu, līdz atskanēs – tagad drikst elpot.

Es saprotu, kāpēc tā uzvedās tiesnesis, bet nesaprotu, kāpēc piesēdētāji, kas arī ir tiesneši, viņam neaizrādīja, ka tiesnesim tā runāt tomēr nepieklā-

būtu kādas īpašas tiesības aizrādīt citiem. Es pats esmu ļoti emocionāls un karstasinīgs. Tie, kas mani pazīst, kas ir runājuši ar mani un tikušies, tam piekritīs. Bieži esmu ļoti nepieklājīgs, uzstājīgs un “taisnība pēdējā instancē”. Es to apzinos, to ļoti pārdzīvoju, bet citāds būt nespēju. Jo man tas, ko daru un par ko rūpējos, patiešām sāp, un tāda ir mana cilvēciskā reakcija, kad pārmanām darbībām valda nevis prāts, bet emocijas.

Tieši šo apstākļu dēļ arī radās mana publikācija, par kuru mani apsūdz un notiesās? Notiesās(?) par emocijām, nevis par to, ka esmu izraisījis nacionālo, etnisko un rasu naidu. Bet tas ir cits stāsts.

Uz manu lūgumu pievienot lietas materiāliem grāmatu “Latvijas ebreji un padomju vara 1928–1953” tiesnesis, apspriežoties ar tiesnešiem, teica, ka lietai nepievienos un šo grāmatu es varu “atdāvināt savai meitai”.

jas.

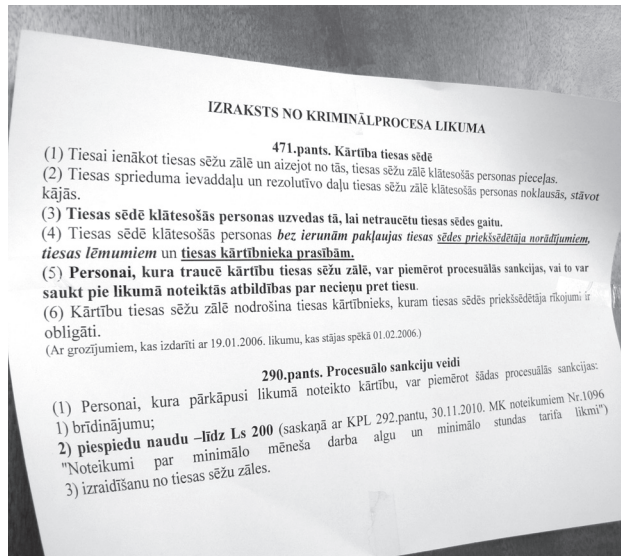
Apzinos, ka tiesnesim nepatika mana intervija laikrakstā “DDD”, nepatika ievietotie video intereti un nepatika atklāti aicinājumi nākt uz tiesu. Viņš to varbūt uztvēra kā spiedienu uz tiesu un tāpēc tā reagēja. Es saprotu, bet, ja tā nav – ja viņš tāds ir vienmēr, tad ar mūsu Temīdu ir pavisam traki. Neko tādu līdz šim tiesās nebiju novērojis.

Tiesnesim vajadzētu aizdomāties, ka es cīnos, kā protu un ar tām iespējām, kādas man ir. Apsūdzības pusei to ir nesalīdzināmi vairāk. Viņiem netrūkst ne naudas, ne cilvēku, bet man trūkst gan pirmā, gan otrā. Manas darbības nav spiediens, tas ir drīzāk palīgā sauciens.

Es neesmu tas, kuram

Tā kā tiesā man tika liegts filmēt un ierakstīt audio, rakstu tikai pēc atmiņas un varu emocionāli kļūdīties, jo emociju vilnis vēl nav norimis.

No “DDD” redakcijas. Patiess prieks, ka uz Leonarda Inkina tiesu bija ieradušies daudz cilvēku, arī mūsu lasītāji. Acīmredzot tiesa jau bija gatavojusies atbalstītāju klātbūtnei – kā noderīgs uzskates līdzeklis tiesas zāles durvis rotāja ar limlenti pielipināta lapiņa “Izraksts no Kriminālprocesa likuma”, kurā bija izlasāmi likuma panti par to, kā ir jāuzvedas tiesas zālē un kāds sods draud par neatbilstošu uzvedību. Būtībā sanāk, ja kāds pārkāptu tiesneša prasību un sāktu skaļi elpot bez viņa atļaujas, šim nepaklausīgajam varētu piemērot naudas sodu līdz pat 200 latu (jauki, ka minēta Latvijas valsts valūta!) apmērā...

SARKANĀ ARMĪJA ATNESA OKUPĀCIJU

Maruta Gulbe

H-86 bijusī aktīviste

Manas pārdomas pēc nektrā Rīgas mēra Nila Ušakova vēstījuma latviešiem: – **Padomju armijai jāpateicas par iespēju Latvijā svinēt 4. maiju un 18. novembri.**”

Nebūtu Miera līguma noziedzīgā pārkāpuma no Padomju Krievijas puses un iebrukuma Latvijā 1940. gada 17. jūnijā – nebūtu BAIGĀ GADA ar drausmīgajām LATVIEŠU SLEPKAVOŠANĀM, ar cilvēka prātam neaptveramajām IZVEŠANĀM UZ SIBĪRIJU. Jāprasa, par ko? Par to, ka Latvijā viss attīstījās un zēla, tika strauji celts izglītības līmenis, dibinātas skolas, un latviešu tauta ar lielu entuziasmu darbojās Latvijas labā. Tika uzcelts (par tautas saziņotiem līdzekļiem) Brīvības piemineklis – latviešu svētvietā.

Ušakov, mācies īsto, nevis Kremļa sagrozīto vēsturi! Vislabāk dodies uz savu Mātušku – Latvijai tu neesi vajadzīgs.

Krievija nekad nav varējusi dzīvot mierā un satiecībā ar kaimiņtautām. Eiropā brieda divu ļaunu lielvaru – vācu un krievu – Eiropas tautu pakļaušanas vēlme. Krievu okupāciju Latvijā pārtrauca vācu okupācija – krievi bija jāmūk. Tajā brīdī vācietis bija kā glābiņš, salīdzinot ar krieva pastrādātajām zvēribām. Tika atvērti čekas pagrabi, un visā atklātībā parādījās krievu čekistu zvērskums – GENOCĪDS pret LATVIJAS IEDZĪVOTĀJIEM.

Šīs abas lielvaras mīcīja Eiropu, ieraujot tautas drausmīgajā Otrajā pasaules karā. Ja Anglija un Amerika nebūtu Krievijai palīdzējusi, pēdējā nebūtu uzvarējusi, Baltija nebūtu vardarbīgi nonākusi PSRS sastāvā, nebūtu otrreizējās Latvijas okupācijas un atkārtotas izsūtīšanas uz Sibīriju, nebūtu ipašumu atņemšanas. Nebūtu simtiem tūkstoši krievu militāro okupantu un kolonistu Latvijā!!! Nebūtu okupantu orgijas karātavu laukumā – pie OKUPĀCIJAS SIMBOLA. Tur būtu Latvijas laikā projektētais “Uzvaras laukums” ar paredzētajām kultūras un atpūtas zonām.

Šis okupantu – sarkano fašistu – simbols ir jānojauc un jāaizliedz visāda veida Krievijas simbolikas nēsāšana, jo te taču ir Latvija!!!

Ušakov, mācies īsto, nevis Kremļa sagrozīto vēsturi! Vislabāk dodies uz savu Mātušku – Latvijai tu neesi vajadzīgs, tāpat kā šeit palikušie okupanti un sabraukušie kolonisti – latviešu tautas un valsts nīdēji. Jūsu varzai ir vajadzīga krievu valoda – lūdzu, blakus ir Krievija!

Ušakov, tava un tavējo mīļotā Tēvzeme gaidīt gaida atgriežamies savas pakļidušās avis!

Vai dziedāsim: “MAN VIENALGA VISS...”?

A.V. Gremze

Ko gan visu 4. maija režims nav spējīgs izdomāt, lai pazudinātu Latvijas valsti kopā ar tās iedzīvotājiem. Ar kādu centību tika iznīcināta rūpniecība visās tradicionālajās nozarēs, kas balstījās uz vietējiem resursiem un nodrošināja ar darbu cilvēkus gan pilsētās, gan laukos. Par tik, par cik Latvija kļuva nabagāka, tiešā proporcijā bagātāki tapa režīma valsts varas pārstāvji. Visa “ražošana” tika pārkārtota tikai uz apkalpošanu un bezdarbnieku pabalstiem, ar nenormāli lielu birokrātisko aparātu un valsts ierēdņu skaitu – un ar tikpat nesamērīgi lielām ierēdņu algām.

Ko teikt? Īpatnēja darišana ar vēl īpatnējākām sekām. Būtu saprotams, ja tik haotiski viss notiktos uz ekvatora, kur ir zemesrīce, bet pie mums? Šeit ir pagalam apmierināti un laiski ierēdņi... Viņi nav vainīgi pie neveiksmēm; vaininieki ir viss pārējais – autoriepas, radari, naudas trūkums, sliktie ceļi, laika apstākļi, mūsu atrašanās kaimiņos ar Krieviju... Tikai esiet tik laipni un vainu nemeklējiet mēles kulkstītājos un valsts ierēdņos! Kādi ir vēlētaj, tādi arī ievēlētie...

Bet, par ko gan brīnāties, – cionistu gudrie domāja, domāja, līdz beidzot izdomāja komunistiskās demokrātijas vietā liberālo demokrātiju, piedevām vēl mūsu variantu – liberālboļševismu, kas padara par nevainīgiem eņģeļiem visus čekistus un nodevējus, kuri kā vienīgie istie speciālisti zinās, kā padlatviešu proletariātu pārtaisīt par liberālu pilsonisko sabiedrību... Cik tur tā darba, tikai censties – ja nevari pārpildīt, tad vismaz līdz pēdējam sīkumam izprātne Briseles direktīvas tā, lai latvieši beigu beigās beigtu ilgoties pēc savas valsts un pamestu to labprātīgi. Tiem atlikušajiem – pensionāriem un pabalstu saņēmējiem – tad varēs pārliecinoši iestāstīt par nepieciešamību pēc viesstrādniekiem, kas vajadzīgi, lai būtu nodokļu nauda, ko izmaksāt pabalstos un pensijās... Varbūt varēs pat šos nelietderīgos tēriņus samazināt ar loģisku skaidrojumu par ne visai izkoptām migrantu darba tradīcijām...

Tomēr es aicinātu visus vietējos “varenos” vismaz

neliekuļot ar savu humānismu un beigt tukši plāpāt, birdinot viltus asaras par savu darbu rezultātiem, kas ved Latviju uz bezdibeni. Mēs neesam tādi mulķi, par kādiem vēlaties mūs pataisīt. Jūs rokat kapu mums – tautai –, bet beigās paši tajā kritīs. Tikai jūsu augstprātība neļauj to jums saprast un sajaut, ka tuvojaties tam pašam totalitārismam.

Globalizācija un totalitārisms ir neizbēgami saistīti jēdzieni. Naivi cerēt – gan jau paveiksies – tā ir kaziņo sabiedrības domāšana, uz ko tiek mudināta pilsoniskā sabiedrība, tikai ne uz savām spējām atbilstošu darbu. Režīmam ir vajadzīgi tikai dumji sulaiņi un kalpi, kas bez ierunām gatavi izpildīt visus norādījumus un normatīvos aktus no Briseles.

Tiek postīti paši pamati, ļodzītas saknes. Vai boļševiki arī vispirms nenopostīja visu “veco”, nesaudzējot neko, ar saukli: “Mēs jaunu pasauli sev celsim!” Bet šī “jaunā pasaule” iznāca tāda gaužām šķība – tik šķība, ka pati sagazās no savu noziegumu smaguma. Un, tikai pateicoties globālajai, visas pasaules liberālu solidaritātei, tā atkal no jauna mēģina slīties kājās. Draudzība, kura pastāvēja uz simtiem miljonu izlietajām asinīm, kā veca mīlestība nerūs...

Mums ir dota it kā brīva izvēle, bet esam kā hipnotizēti vai iedzīti dziļā paškritikas bedrē. Un nedrīkst aizrādīt nevienam no tiem, kuri mūs ir noveduši šajā postā un nežēlīgi pazemo, – tad tiksi apmelots par fašistu, antisemītu, ekstrēmistu... Tā esot vārda brīvība un liberālu izpratnē demokrātija. Vai tieši tādā pašā veidā ar demokrātiju nelepojās boļševiki?

Es domāju tā – ja varētu cerēt, ka visiem latviešiem pēkšņi atdzimtu tas gars, kas valdīja, kad Haralds Mednis Dziesmu svētkos nodirīgēja uz dziedātāju pieprasījuma “Gaismas pili”, tad arī tikpat vienkārši varētu pieprasīt, lai beidzot tiktu veikta okupācijas seku likvidācija! Bet, ja dodam priekšroku dziesmai “Man vienalga viss...” – tad nākotnē ne dziedāsim vairs, ne dancosim.

Mums ir dota it kā brīva izvēle, bet esam kā hipnotizēti vai iedzīti dziļā paškritikas bedrē. Un nedrīkst aizrādīt nevienam no tiem, kuri mūs ir noveduši šajā postā un nežēlīgi pazemo, – tad tiksi apmelots par fašistu, antisemītu, ekstrēmistu, homofobu...

KĀ IZAUDZĒT NEJĒDZĪBU

Jānis Miezītis

Publicists

Dabīgā vidē, kur valda reāla atbildība un mērķtiecīgs saimnieciskums, nejdzības ātri iet mazumā un iznīkst. Nejdzībām ir vajadzīga piemērota augsne, kas šīs nejdzības baro un uztur. Jo lielāka nejdzība, jo lielāka augsne ir jāpiesaista šīs nejdzības uzturēšanā un lološanā. Valstiska mēroga nejdzību uzturēšanā un lološanā kā augsne tiek piesaistīta visa valsts. Eiropas Savienības mēroga nejdzību uzturēšanā kā augsne tiek iesaistīta visa Eiropas Savienība.

Pašu nejdzību audzēšanu var iedalīt trijos posmos vai periodos. Pirmais posms ir augsnes sagatavošana. Otrais posms – nejdzības iedēstīšana. Trešais – nejdzības lološana.

Pirmajā posmā tiek sastrādāta nejdzībai vajadzīgā augsne. Tas nozīmē, ka nejdzības pieņemšanai attiecīgi tiek sagatavota konkrētās teritorijas iedzīvotāju sabiedriskā doma un nejdzības vajadzībām piekļaujamā šajā teritorijā valdošās tiesību normas. Protams, lai to visu varētu izdarīt, ir jāizveido arī nejdzību kultivēšanai piemērots šīs teritorijas pārvaldes aparāts.

AUGSNES SAGATAVOŠANA

Pārvaldes aparātam ir jābūt tādām, lai tur strādājošo birokrātu personīgā materiālā labklājība nebūtu atkarīga no viņu darba rezultāta pārvaldāmās teritorijas labā. Birokrātu hierarhija jāveido tā, lai zemākos amatus ieņemšie birokrāti pilnībā būtu atkarīgi no augstākstāvošo birokrātu labvēlības un tāpēc nebūtu ieinteresēti augstākstāvošos kritizēt, izteikt pārmetumus par viņu rīcību vai atmāskot un atklātībai nodot viņu pastrādātās nejdzības.

Kad šāds pārvaldes aparāts ir izveidots, tālāka augsnes sagatavošana tiek veikta ļoti delikāti – ar saudzējošiem paņēmieniem, bez norādes uz nejdzību, kas šai augsnei nākotnē būs jāpieņem. Viss tiek veidots tā, lai pati sabiedrība kā augsne par turpmākajām nejdzībām izjustu zināmu ieinteresētību vajadzīgajās pārmaiņās vai vismaz tām nepretotos.

Sabiedriskās domas ietekmēšanai ļoti noderīgas ir attiecīgi koriģētas idejas

par solidaritāti, vienlīdzību, cilvēktiesībām, humānismu, uzskatu un vārda brīvību, demokrātiju utt., kuras, visdažādākajos locījumos skandinot, tiek iedēstītas cilvēku apziņā. Saprotama lieta, ka šīm sludinātajām idejām ar īstajām vērtībām ir tikai attāla līdzība. Piemēram, demokrātija, kas pēc būtības ir sabiedrības vairākuma interešu pārstāvētāja un aizstāvētāja tiek pasniegta kā pamatojums dažādu sabiedrības mazākuma aprindu vai grupu interešu un vajadzību lobēšanai, bet vārda brīvība un cilvēktiesības kļūst par ērtu attaisnojumu amorālu un sabiedrību degradējošu parādību izplatībai.

Savukārt vajadzīgās izmaiņas tiesību normās tiek veiktas ar lozungu “Viss sabiedrības labā, viss sabiedrības interesēs”. Sabiedrības labuma un interešu pamatojums gan saprotamu iemeslu dēļ tiek aizstāts ar skaļiem, autoritatīviem apgalvojumiem un paziņojumiem, kas, daudzas reizes atkārtoti un papildināti, pamazām iegūst patiesības oreolu cilvēku apziņā. Vispirms parasti ar cēlu mērķi tiek sacerāti likumprojekti, kuri tad tālākajā “apsprīšanas” gaitā klusām un nemanāmi pārveidojas vajadzīgajā virzienā.

Ne mazāk svarīga šajā augsnes sagatavošanas posmā ir arī tādu augsnē esošo elementu apkarošana un neitralizēšana, kas nākotnē iedēstāmajai nejdzībai varētu kaitēt, to iznīcināt vai pat neļaut nemaz uzdiģt. Visbīstamākie jebkurai nejdzībai ir nacionāli noskaņoti cilvēki, jo viņi ļoti labi spēj saskatīt un visai asi vērsties pret jebkuru nejdzību, kas apdraud viņu tautu un valsti. Tādēļ nacionālisms cilvēku prātos ir jāapkaro un jādiskreditē ar visiem iespējamiem līdzekļiem.

Cilvēki ar nacionālistiskiem uzskatiem ir jāizsmej kā kaut kādi senās pagātnes ilūzijās iegrimuši truli radījumi, kas neko nesaprot no progresā, vai arī jāattēlo kā cilvēknidēji monstri, kas gatavi uzkundzēties un paverdzināt jebkuru cittautieti, kurš nejausās sagādīšanā dēļ ir uzradies viņam ceļā. Kopumā sabiedrībai ir jārada priekšstats par nacionālismu kā par kaut ko ļoti mulķīgu un apkauņojošu.

IEDĒSTĪŠANA

Kad augsne ir sagatavota, var sākties otrais posms – nejdzības iedēstīšana. Tas ir brīdis, kad nejdzība pirmo reizi nonāk sabiedrības vidē vai sev sagatavotajā augsnē. Svarīgi, lai sabiedrība to pamanītu jau kā notikušu faktu, nevis kā iespējamību, par ko var diskutēt vai pret ko var rezultatīvi protestēt. Tāpēc nejdzības stādītāji cenšas pēc iespējas ilgāku laiku

nejdzības pastāvēšanu no sabiedrības noslēpt.

Masu saziņas līdzekļiem no pārvaldes aparāta puses tiek dots ļoti iedarbīgs un pārliecinošs mājiens par notikušo nejdzību klusēt. Reizēm šī klusēšana tiek aizpildīta ar kādu citu notikumu pārspīlētu apspriešanu un izcelšanu masu saziņas līdzekljos.

Kad nu nejdzība kļūst tik acīm redzama, ka to vairs nav iespējams noslēpt, tiek uzsākta nejdzības attaisnošana. Šeit ir plašas iespējas likt lietā visdažādākos paņēmienus – atkarībā no konkrētajiem apstākļiem un konkrētās nejdzības veida. Var, piemēram, izmantot atsauces uz jau agrāk it kā sabiedrības interesēs izmainītajām likuma normām, var runāt par ilgttermiņa labumiem, kurus it kā iedēstītā ne-

pāriet nākamajā. Nejdzības lološanas periodā turpinās šīs nejdzības attaisnošana visdažādākajos veidos. Ja paveicas, var pat pāriet uz notikušās nejdzības slavēšanu un pārdēvēšanu par veiksmes stāstu.

Katrā ziņā šajā periodā tiek izmantoti visi iespējamie paņēmieni, lai sabiedrības apziņā mikstinātu nejdzības radītās sekas un mazinātu pašas nejdzības negatīvo nozīmīgumu sabiedrības acīs. Procesā tiek iesaistīti visi valdošā režīma rīcībā esošie masu saziņas līdzekļi, žurnālisti, politologi, ekonomisti un citi propagandas jomā strādājošie vai šai jomai piesaistīti speciālisti. Galvenais princips, kas viņiem jāievēro, ir nesaukt lietas istajos vārdos, bet gan piemēlēt nejdzībai un tās

Nejdzības lološanas periodā turpinās šīs nejdzības attaisnošana visdažādākajos veidos. Ja paveicas, var pat pāriet uz notikušās nejdzības slavēšanu un pārdēvēšanu par veiksmes stāstu.

jezdzība varētu radīt, var nejdzības pastāvēšanu pamatot ar kaut kādām ārējām saistībām, ārējiem apstākļiem vai pat speciāli atlasītiem “zinātniskiem” argumentiem utt.

Visbiežāk nejdzība tiek attēlota kā mazākais iespējamais ļaunums. Ļoti reti – tikai galējas nepieciešamības gadījumā – nejdzība tiek nosaukta par kļūdišanos, kuru “diemžēl” vairs nav iespējams labot.

Nejdzības iedēstīšanas periodā ļoti svarīgi ir panākt, lai sabiedrība nespētu personificēt konkrētus nejdzības iedēstītājus un pieprasīt no viņiem atbildību. Lai to sasniegtu, tiek runāts par “mūsu visu kopējo vainu”, izteikti priekšlikumi “sākt vainas meklēšanu vispirms katram pašam ar sevi” vai arī apspriesti kaut kādi ārēji apstākļi, kas šīs nejdzības rašanos ir padarījuši nenovēršamu. Sevišķi neatlaidīgiem notikušā vaininieku meklētājiem reizēm tiek izteikts tēvisšķs aizrādījums, ka viņu kritika nav konstruktīva un nevajag tagad rīkot “raganu medības”, bet gan visiem kopīgi dzīvot tālāk un domāt, kā uzlabot radušos situāciju.

Kad sabiedrība nejdzību ir pieņēmusi kā notikušu faktu, kuru vairs nav iespējams novērst, nejdzības dēstīšanas periods ir beidzies, un sākas nejdzības lološanas periods.

Kad sabiedrība nejdzību ir pieņēmusi kā notikušu faktu, kuru vairs nav iespējams novērst, nejdzības dēstīšanas periods ir beidzies, un sākas nejdzības lološanas periods.

LAISTĪŠANA UN LOLOŠANA

Īstenībā šie divi periodi nemaz nav tik krasi nodalīti viens no otra, bet gan viens līgani un nemanāmi

radītajām sekām dažādus maigus, tolerantus, emocionāli neitrālus, “politkorrektus” apzīmējumus.

Svarīgi, lai nejdzības lološanā tiktu iesaistītas iespējami plašākas sabiedrības masas. Ja ne ar tiešu līdzdalību, tad vismaz ar vienaldzību un notiekošā pasīvu vērošanu. Nav nekāds noslēpums, ka šajā periodā dažkārt aktivizējas arī iedēstītās nejdzības pretinieki. Tādā gadījumā jāpanāk, lai viņu izteiktās domas, kritika un protesti iespējami mazāk nonāktu publiskajā telpā. Vajadzības gadījumā šeit var iesaistīt arī attiecīgās teritorijas pārvaldei pakļautos represīvos orgānus, bet tas gan jāizmanto tikai galējas nepieciešamības gadījumos, jo parasti pietiek ar pašcenzūru teritorijas pārvaldei pakļautajos masu saziņas līdzekljos.

Vēl ļoti svarīgi nejdzības lološanas periodā ir nodrošināt pašu nejdzības dēstītāju nesodāmību un radīt netraucētas iespējas baudīt tos personīgos labumus, ko viņi, iespējams, ir ieguvuši no pastrādātās nejdzības. Nejdzība nekādā gadījumā nedrīkst kļūt par iemeslu pret nejdzības pastrādātājiem vērstām represijām. Viņus ieteicams apbalvot, pārcelt labāk atalgotos amatos, bet sliktākajā gadījumā, “nespējot saskatīt nozieguma sastāvu”, atteikties ierosināt krimināllietas, vai arī izbeigt pret viņiem ierosinātās krimināllietas pierādījuma trūkuma un kādu citu iemeslu dēļ. Tas rada būtisku stimulu un iedvesmu jaunai nejdzību radīšanā. Un tad visi nejdzību audzēšanas posmi var sākties atkal no gala.

IESKATS GLOBĀLĀ TOTALITĀRISMA ANATOMIJĀ

Saruna ar ģeogrāfijas doktoru, vienu no LTF dibinātājiem, LR Augstākās Padomes deputātiem Valdi Šteinu

Turpinājums no iepriekšējā numura

VISS TIK GLUMS UN LIPĪGS...

DDD: Vai jūs varētu konkretizēt, kā jaunā ANO rezolūcija apdraud mūsu tautu?

Valdis Šteins: Jā, bet nosaukšu tikai spilgtākos punktus no 17 mērķiem un 169 uzdevumiem, turklāt vēl ir detaļas, kuras varam atrast jau citos papilddokumentos. Jāpiezīmē, ka šie jaunie Protokoli – gan “Agenda 21”, gan “Agenda 2030” – ir uzrakstīti labāko komunistu partiju programmu stilā: viss it kā cilvēka labad, viss tik glums un lipīgs...

DDD: Kuri ir šie “glumie” Rezolūcijas panti?

V.Š.: Īsumā – 19. punkts aizstāj Dieva dotās cilvēku dabiskās tiesības ar universālām ANO cilvēktiesībām, kuras var iedot un atņemt, kā iepatikas.

29. punkts PAREDZ migrāciju kā pozitīvu metodi valstu ilgtspējīgai attīstībai – tā došot iespēju valstīm attīstīties un dzīvesprieki vietējiem iedzīvotājiem, tāpēc migranti ir jāuzņem un jāapcubina. Ja viņi gribēs atgriezties savā zemē, tad gan jādod iespējas viņiem to izdarīt.

iekļauts aizsargājamā teritorijā... Uzgājuši vienu zaļu vardi vai vaboli ar trijām ūsām, un jums vairs neļaus izmantot jūsu pašu zemi... Nesen TV skatījos pārraidi par Vecpiebalgu, kur dabas sargi grib ierobežot vietējiem iedzīvotājiem zemes lietošanas tiesības – jā, tieši no šīs ANO rezolūcijas izriet tāda veida uzbrukums. Un tamlīdzīgi būs ne mazums.

33. punkts noteic, ka tiks kontrolēti okeāni, saums, un bezmaz zemes trīces, bet zem dabas kontroles maskas viņi faktiski kontrolēs visu jūsu dzīvi, jo šādi tas kļūs iespējams.

34. punkts paredz urbanizāciju un lauku iztukšošanu – pat piepilsētas ar kotedžu apbūvi ir plānotas likvidēt. Ideja tāda, ka lielam skaitam pilsētu (to nosaka jau Latvijas Nacionālās attīstības plāns 2014.–2020. gadam) novilks striktu robežu to telpiskajai attīstībai. Visiem būs jāpārceļas uz noteikto pilsētu daudzstāvu “trušu būdām”. Viensētām, ciematiem, mazpilsētām ļaus “pašlikvidēties”. Kādreiz latviešus no viensētām sadzina ciematos, lai viņus vieglāk būtu politiski kontrolēt, bet šis jau ir grandiozāks projekts.

35. punkts jau plāno sabiedrības pārveidošanu atbilstoši virsvalstu liku-

pārsnieguši šo normu, un nāksies piebremzēt, lai citus pagaidītu...

Es nepakavēšos pie tādiem salīdzinoši sīkumiem kā lokālo ceļu, privātīpašuma, privāto auto likvidēšana – tie jau visi ir izteikti dokumentā “Agenda 21” un šo gadu laikā sākuši realizēties. Šī darbības prakse ir vislabākais pierādījums, ka globālais sociālisms tuvojas.

45. punkts uzdod visām ANO ietilpstošām valstu valdībām un parlamentiem īstenot šo Darba kārtību – “Agenda 2030”.

KĀ PRETOTIES “MELNAJAI ARISTOKRĀTIJAI”?

DDD: Intervijas sākumā jūs teicāt, ka pasaulē – tāpat vēl virs ANO institūcijas – valda 147 korporatīvie kartēļi un 13 ģimeņu “melnās aristokrātijas” konsiliji... Kāds, jūsuprāt, ir viņu mērķis, radot dažādas instrukcijas valstīm un mainot cilvēku domāšanu?

Valdis Šteins: Šo mērķi var definēt vienā teikumā – kā lielmērķi: **“Ieviest kārtību, kurā daži valda pār visiem, bet visi ražo bagātības dažiem!”** Lai to izdarītu ir nepieciešama vesela mērķu jeb pamērķu sistēma, kuru vieno šis lielmērķis – cilvēces totalitāra pārvaldīšana savtīgai izmantošanai. Diktatūra – totalitārisms – tuvojas straujiem, aizvien paātrinātiem soļiem. Lai arī staliniskā boļševiku impērija PSRS it kā sabruka, tomēr uzvarējušā Rietumeiropas meņševiku (sociāldemokrātu) modeļa vietā tiek realizēts globālais marksisma-ļepinisma boļševisma (komunisma) modelis ar antiko verdzības sabiedrisko iekārtu pamatā. Tieši tāpēc jau lustrācija nevienā sociālistiskās nometnes valstī netika pielauta.

DDD: Tātad viss jau ir izplānots, un plāns tiek realizēts. Vai tagad būtu jānolaiž rokas? Vai ir kāda iespēja pretoties?

V.Š.: Esmu pārliecināts, ka ir iespēja. Ja es kaut ko kritizēju, tad tas nozīmē, ka man ir priekšlikums, kā to mainīt. Protams, mums ir jāpretojas šo ANO rezolūciju īstenošanai. Citās valstīs notiek konferences, mītiņi, tiek izdotas grāmatas pret Pasaules valdnieku un pārvaldnieku ieceri. Uzskatu, ka arī mums ir jāiesaistās kopīgā politiskā cīņā par tautas varu, par savas Satversmes realizēšanu dzīvē.

Pirmais solis ir patiesa, izskaidrojoša informācija. Tas, ko jūs darāt ar avīzes palīdzību. Šobrīd tiek darīts viss iespējams, lai būtu apgrūtināta patiesas informācijas un zināšanu ieguve. Paskatieties televīziju – viss tiek pasniegts pilnīgi pretēji...

Patiesas informācijas

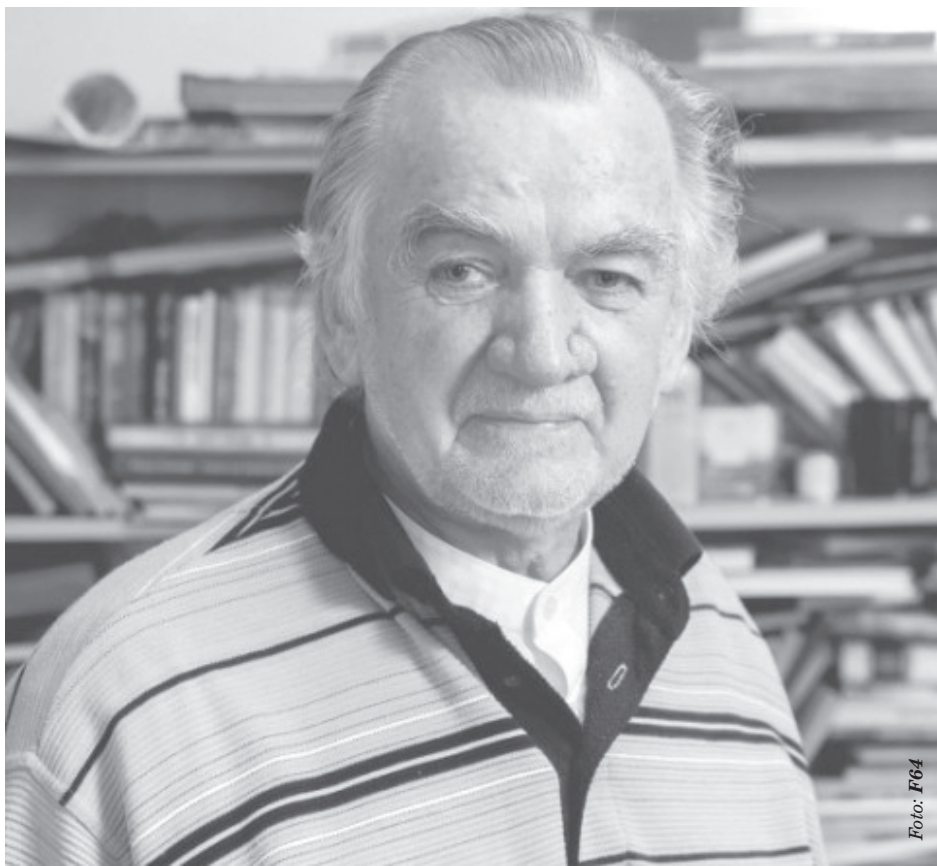

Foto: F64

nolūkā esmu izstrādājis Latviešu tikumības kodeksu, kurš ir mana dāvana latviešu tautai, esmu izstrādājis Tautvaldības mācību, kas ir gluži pretēja mūsu paverdzinātāju interesēm – tā paredz tautas varas īstenošanu, kuras pamatā ir vietējo kopu un lielāku kopienu vara, balstīta vienprātības principā, sauksim doktrīnā. Tikai jāņem vērā, ka tikai 1–3 procenti cilvēku ir tādi, kas kaut ko var dot un izmainīt. Bet viņiem ir jāiet tautā, lai pārējie saprastu un sāktu darīt.

Tāpēc ir vajadzīga pašorganizēšanās. Vispirms apzināt kaimiņus un veidot savas vietējās kopas, kuras spējīgas darboties, kuras pašas pieņem savus lēmumus, savus saistošos noteikumus lokālām patvaldībām (kamēr tādas eksistē), kā arī valsts administrācijai. Kopas veido savu kopsapulci (savežu) un pašpārvaldi katrā pagastā, novadā, zemē un valstī kopumā.

Uzskatu, ka cilvēki, katrā konkrētā vietā dzīvodami, veido savu kultūrainavisko, garīgo, sociālo un saimniecisko vidi. Visu izlemj paši, arī to, cik ierēdņu viņi var atļauties uzturēt. Piemēram, mēs nepiekrītam, ka te ierodas jauni, militāri labi apmācīti civilokupanti patvēruma meklētāju izskatā un varētu veidot jaunu sociālo vidi. Tieši tāpat, kā mēs nevaram piekrist iepriekšējā vilņa okupantu un kolonistu naturalizācijai, kuru atbilstoši šai pieminētajai “Agendai 2030” pieprasa tieši ANO. Kāpēc viņiem vajadzīga šī naturalizācija? Viņi ANO ļoti labi zina, ka nepilsoņi faktiski ir kādas citas valsts pilsoņi, kuri vienkārti līdz galam nav nokārtojuši savas valsts, kurā viņi jau ir pilsoņi, dokumentus, bet, lai iesūtītu jaunus “migrantus”, steidzami spiedīs naturalizēt vecos.

BAILES, BAILES – AI, NĀVES BAILES!

DDD: Kādēļ cilvēki liekotos tic un pakļaujas visādām “Agendām”?

Valdis Šteins: Ārkārtīgi svarīgs ierocis Pasaules pārvaldnieku rokās ir bailes. Tiek radīta baiļu situācija, lai tu baidītos. Tāpēc tiek veidota vesela mānticības, stereotipu sistēma, jo svarīgi, lai cilvēks baidītos – no valsts, no pašvaldības, no policijas... – lai tu baidītos, baidītos un baidītos. Un, jo vairāk baidīsies, jo tev būs mazāk zināšanu.

Tāpēc jau teicu, ka skolas mums ir vergu inkubatori, jo ir jāražo cilvēki vergu tirgum jeb, kā oficiāli tas tiek saukts, – starptautiskajam darba tirgum. Un tāpēc apmācības procesā ārkārtīgi svarīgs ir pjedestāls, amerikāņu tipa rakstiskie testi ar kontrol-lapām (vispār aizliedzami un aizstājami ar dzīvo sarunu – atbildi), visvisādi konkursi – pirmā vieta, otrā vieta, trešā vieta... Lai bērnos netiktu attīstīta domāšana, iztēle, sadarbība, bet gan sāncensība. Un arī šādi tiek kultivētas bailes – bailes nebūt pirmajam, būt izstumtajam. Skolās un sadzīvē tiek izvērstā mistrota karjerista, “stukača” un padomju-amerikāņu tipa pārcilvēka (supermena), transcīlvēka (nākotnes cilvēka jeb pēccilvēka) un robotcilvēka propaganda.

Bet bailes var pārvarēt ar zināšanām. Izglītības reforma ir pasludināta par prioritāti – tā ir acu aizmālēšana, maska, aiz kuras slēpjas t.s. Boloņas sistēma ar duālo izglītību: specializēto verdziņu “ražošanu” jau skolā. Šī sistēma likvidēs arī universitātes kā tādas, kā universālās un fundamentālās apmācības un zināšanu centrus. Tā likvidēs fundamentālo zinātni, jo kamdēļ kaut kādā

provincē, kā Latvija, fundamentālie pētījumi?...

VELNIŠĶIE MEHĀNISMI

DDD: Lasīju jūsu raksta sagatavi par Pasaules Jauno Kārtību darbībā. Kā vienu no pamērķiem, ko izvirza Pasaules pārvaldnieki, jūs minat depopulizāciju – tāpat arī latviešu skaita samazināšanu...

Valdis Šteins: Jā, ļoti plaša programma – lauku apdzīvotības likvidācija, pat mazo skolu slēgšana ietilpst šajā programmā, eļģenika ar visu eitanāziju, pensionāru deportācija uz Aizsauliju un citi uzdevumi. Bet viens no spilgtiem depopulācijas ieročiem ir speciāli radītā liberastija – kā ģimenes un pašas cilvēces iznīcināšanas ideoloģija. Bez ievēribas nedrīkstētu palikt arī smadzeņu skalošana – depopulācija caur zemapziņu un instinktu vadību, zombēšana zemapziņas līmenī. Šī velnišķīgā virziena izveidotājs bija Zīgismunds Šlomo (Freids). Ne velti visus pētījumus, kā ietekmēt zemapziņu un cilvēka dzīvnieciskos-bioloģiskos instinktus, finansēja viens no Rotšilda fondiem.

DDD: Nav noslēpums, ka Freids bija atkarīgs no kokaīna, spēcīgās starptautiskās cionistu ložas “B’nai B’rith” uzticams brālis... es teiktu, ļoti tumšs censonis. Būtu naivi iedomāties, ka viņa un no tām izrietošās teorijas ir radītas, lai patiesām palīdzētu cilvēcei.

V.Š.: Nu, lūk, Freids un viņa sekotāji radīja tā saucamo “pornogrāfisko garu”, bet galvenais – radīja ģimenes sagraušanas mehānismu, zemapziņas ietekmes instrumentāriju, psihoanalīzi, ar kuras palīdzību cilvēku var pat iznīcināt...

Intervēja
Līga Muzikante

Piemēram, mēs nepiekrītam, ka te ierodas jauni, militāri labi apmācīti civilokupanti patvēruma meklētāju izskatā un varētu veidot jaunu sociālo vidi. Tieši tāpat, kā mēs nevaram piekrist iepriekšējā vilņa okupantu un kolonistu naturalizācijai, kuru atbilstoši šai pieminētajai “Agendai 2030” pieprasa tieši ANO.

Mēs nevarējām saprast, no kurienes nāk šī migrācijas ideja – izrādās, to paredz ANO Jaunā Pasaules Kārtība! Kur ņemt migrantus? Viegļāk par vieglu – vajag izraisīt karu kādā reģionā, un tas saražos migrantus, cik nepieciešams.

31. punkts noteic cīņu ar jau iepriekš minēto “klimata sasīlšanu”. Jau desmitiem konferenču ir notikušas pēc 2015. gada 25. septembra, kad tika pieņemta “Agenda 2030”, – šajās konferencēs patiesi zinātnieki ir pierādījuši, ka nekādas globālās sasīlšanas nav, bet problēma ir cita. Proti, “sasīlšanas” apkarošanas institūcijām jau ir izdalīti miljardi. Tas ir, faktiski šī nauda ir iedalīta mūsu inventarizācijas un kontroles īstenošanai.

Rezolūcijā paredzēta ir t.s. renaturalizācija, ar kuras palīdzību vismaz puse no zemēm tiks pārvērsta par aizsargājamām ainavām. Tiks atrasta skudra ar asti, un tūlīt viss mežs

miem, kaut ko līdzīgu darīja komunisti, fašisti, nacionālsociālisti un nacisti.

36. punkts paredz globālo pilsonību un sadalītu atbildību. Lūk, šeit nokrīt visas maskas, jo tas paredz arī, kā viņi to sauc, – interkultūras attīstību (nejaukt ar multikulturālismu – daudzu kultūru attīstību), tā ir virskultūra jeb pār-kultūra. Visam pamatā būšot Globālā solidaritāte (39. punkts). Es to raksturotu par kultūr-marksisma triumfa gājienu.

41. punktā jau tiek ieteikts “Trešās pasaules”, kurā ietilpstam arī mēs, kolonizēšanas uzdevums. Tas paredz finanšu, tehnoloģiju ieguldījumu, izmantojot publisko sektoru, arī privātos kolonizatorus, kuras autori ir nosaukuši ne vairs par investoriem, bet par filantropiem.

Darba kārtība paredz, ka līdz 2030. gadam dienas ienākumam uz cilvēku ir jābūt **1,25 dolāriem**. Tādējādi mēs jau tagad esam

VAI VALSTIJ IR VIENALDŽĪGA CILVĒKA DZĪVĪBA?

ĀRSTĒTIES? NEDRĪKST!...

ATKLĀTA VĒSTULE

LR Valsts prezidentam Raimondam Vējonim
un plašsaziņas līdzekļiem

Turpinājums no 2. lpp.

Šo atteikumu atdot manas nopirktās zāles nevar pamatot ar zāļu kvalitātes kontroles nepieciešamību, jo ar šīm zālēm ārstējas C hepatīta slimnieki visā pasaulē, arī Eiropas Savienības valstīs. Zālēm ir pievienoti arī dokumenti, kas apliecina, ka tās ir oriģinālas.

Visbeidzot, ja es šīs zāles pasūtu, tad arī uzņemšu pilnu atbildību par to kvalitāti, un tas ir mans privātipašums. Šīs zāles nav ne narkotikas, ne psihotropās vielas, kuru ieviešana valstī būtu jāierobežo vai jāaizliedz.

Latvijas valsts nesniedz iespēju man ārstēties ar šīm zālēm. Kaut arī presē tika ziņots par valsts apmaksātu C hepatīta ārstēšanu ar jaunajiem medikamentiem, Latvijas valsts nodrošināt šo ārstēšanu tās augsto izmaksu dēļ var tikai salīdzinoši nelielam slimnieku lokam, pārējos ārstējot ar vecajām zālēm, no kurām ir milzīgas blaknes, un tāpēc daudzi pārtrauc ārstēšanos. Es šo ārstēšanu esmu izgājuši divas reizes. Tad, kāpēc, aizbildinoties ar zāļu kvalitātes kontroli, mums – tiem, kuriem ir bijusi nesekmīga ārstēšanās, – tiek atņemta iespēja ārstēties un dzīvot? Kā liecina dati plašsaziņas līdzekļos (<http://m.lvportals.lv/visi/skaidrojumi?id=276375>) Latvijā varētu būt ap 40 000 C hepatīta slimnieku. Šīs infekciozās slimības ārstēšana ir ļoti dārga,

un valstij trūkst līdzekļu medicīnai. Tad, kādēļ tiek atņemtas iespējas mums ārstēties par saviem līdzekļiem?

Pasūtot zāles internetā, es samaksāju ne tikai zāļu tirgotājam vajadzīgo naudas summu, bet arī esmu gatava godīgi samaksāt prāvo ievēdmuitas nodokli. Šobrīd, atsakoties man zāles atmuitot, valsts zaudē ienākumus par muitu, bet es zaudēju iespēju dzīvot. C hepatīta slimnieki, kuri nonākuši līdzīgā situācijā kā es, noteikti meklēs citus ceļus, kā, apejot valsts institūcijas, iegūt šīs zāles, jo tas mums visiem ir dzīvības un nāves jautājums. Kam tas ir izdevīgi?

Vai tiešām atgriežas padomju laiki, kad starp PSRS un brīvo pasauli pastāvēja “dzelzs priekšsargs” un tagad šāds priekšsargs tiek veidots ap Latviju? Vēselības likuma 5. pantā ir teikts, ka ikvienam ir pienākums rūpēties un katrs ir atbildīgs par savu veselību. Tad kādēļ man ir liegta iespēja būt atbildīgai un rūpēties par savu veselību? Latvijas Republikas Satversmes 93. pants noteic, ka ikviena tiesības uz dzīvību aizsargā likums. Tad kādēļ man un man līdzīgajiem šis likums atņem tiesības uz dzīvību?

Es no sirds ticu, ka Jums rūp Latvijas cilvēku veselība, un tāpēc, lūdzu, palīdziet mums!

Ar cieņu
Valija Miežite

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsais kurss)

Alfrēds Ābele

*Kibernētiskis-
sistēmanalītiskis
Grāmatu “Par tautu”
un “Par valsti” autors*

*Ir ļoti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas
patieso vēsturi, jo tikai tad
latvieši var ko mainīt savā
liktenī.*

*Turpinājums no
Nr. 9(359)*

*Sākums –
“DDD” Nr.5(331)*

LATVIEŠU ZEMES PROBLĒMA

Latviešu etnosam Latvijas zeme ir pamats visam: gan dzīvībai, gan garam, gan sociālajam, gan ideoloģiskajam jautājumam. Bez saites ar savu Latvijas zemi latvietis ir tikai latviešvalodīgs klaidonis, vienalga – Latvijā vai kur citur pasaulē viņš dzīvo. Iztikas avots ir katra dzīvā eksistences pamats, arī etnosa. Sauc šo pamatu arī par bāzi. Latviešiem tā ir viņu apdzīvotā un koptā zeme. Uz šā materiālā jeb laicīgā balstās (no tā izriet) viss garīgais, ko sauc arī par virsbūvi.

Latviešiem nav pamata būt pārāk iedomīgiem. Pasaulē gaidāmo notikumu priekšā mūsu garīgā kultūra – “kaut kādas tur” Dainas un cits mantojums – var izrādīties nekas, ja nebūs mūsu pašu...

Var pienākt laiki, kad par maizes klaipu tiks atdoti veseli naftas lauki ar zelta pilīm piedevām. Tāpēc būsim tālredzīgāki!

dezorganizēšana (sačakarēšana) ir drošākā pazīme par drīzu valsts un tautas, uz kuras tā balstās, bojāeju. Pasaules vēsturē ir milzums piemēru, sākot jau ar Romas impērijas sabrukuma laikiem, šai likumsakarībai.

Zeme ir īpašs objekts. Tā un etnoss (tauta) veido vienu veselumu. Etnosam zeme ir dzīvības avots un garants. Tāpēc viss etnoss (tauta) ir ieinteresēts un atbildīgs par racionālu un taupīgu savas apdzīvotās zemes resursu izmantošanu.

Cilvēkam esot tiesības uz dzīvību. Tās esot *dabiskās cilvēktiesības*, kas cilvēku pavadot visu mūžu. Muļķības! Ar dabu tām nekāda sakara nav, drīzāk – ar cilvēku liekulīgo morāli. Kas tad nodrošina jeb kam **pienākums** ir pildīt šīs dabiskās tiesības, bez kurām šīm tiesībām vispār jēgas nav? Debesu Tēvam?

Daba-Radītāja dod cilvēkam dzīvību, ieliek gēnos kādu laika gaitā attīstītu un uzkrātu dzīvības nodrošināšanas potenciālu un pamet to ķepuroties kādā savā (dabas) stūrītī.

Latviešiem nav pamata būt pārāk iedomīgiem. Pasaulē gaidāmo notikumu priekšā mūsu garīgā kultūra – “kaut kādas tur” Dainas un cits mantojums – var izrādīties nekas, ja nebūs mūsu pašu...

Mēs, latvieši, šajā civilizācijā esam vērtīgi tik, cik vērti ir mūsu māka Latvijas zemes auglības izmantošanā, pārtikas ražošanā. Un ne vairāk. Latvijas teritoriju transportam sekmi spēš apkalpot arī ķīnieši, arī no šīs zemes viņi ar laiku iemācīsies iegūt pārtiku.

Zemniecība vienmēr ir bijusi valsts kā organizācijas mugurkauls. Tā ir istā pamatšķira (te nu Rānim nav taisnība), jo bez tās pārējās šķiras vai kārtas nevar pastāvēt. Neviena cita ļaužu šķira vai kārtā nav tā ieinteresēta stipras valsts pastāvēšanā kā zemniecība. Zemniecības

Tad, lūk, šajā “stūrītī” cilvēkam pašam, izmantojot savu dabas dāvāto potenciālu un šā stūrīša dabas resursus, jārada sev tiesības dzīvot!

Cilvēks ir sabiedriska būtne, tāpat nekad šajā stūrītī nebūs viens. Šo “stūrītī”, kas būs kāda noteikta lieluma Zemes virsmas teritorija, apdzīvot kāda noteikta cilvēku kopiena. Šīs kopienas lielums (populācija) un dzīvības potenciāls (spēja laika gaitā saglabāt sevi) ir atkarīgs no apdzīvotā “stūrīša” dabas resursiem un kopienas mākas tos izmantot savam uzturam.

Māka var būt: pirmkārt,

ņemt no dabas tikai visus patērēšanai gatavos un cilvēku uzturam derīgos augu un dzīvnieku valsts produktus; otrkārt, pielikt šo produktu radīšanā arī cilvēku prāta un roku darbu. Pirmajā gadījumā viena cilvēka uzturam vajadzīgā

ģojumi, ka pēdējie Zemes iemītnieki būs dzeltenās rases.

Tiesību pamatā esot cilvēku taisnības izjūta. Šajā civilizācijā gan **taisnībai tikai tad ir kāda sabiedriskā vērtība, ja aiz tās stāv kāds spēks, un jo**

Kas tad nodrošina jeb kam pienākums ir pildīt šīs dabiskās tiesības, bez kurām šīm tiesībām vispār jēgas nav? Debesu Tēvam?

zemes platība būs lielāka nekā otrajā. Turklāt otrajā tā ar cilvēka prāta un roku darba mākas pieaugumu pastāvīgi samazināsies. Tas pats attiecas uz cilvēku kopienu.

Tad, lūk! Pirms Ziemeļamerikas kontinenta atklāšanas tajā dzīvojošie (pamatiedzīvotāji) indiāņi pārtika galvenokārt no meža zvēru medībās iegūtā. Pēdējo resurss arī noteica indiāņu populācijas lielumu (tas bija neliels). Indiāņi zemi kā augsni – savu Dabas-Radītājas doto “stūrītī” – nekopa.

Te pēkšņi šajā indiāņu “stūrītī” uzrodas milzīgs izbadējušos eiropiešu bars, kuram savā Dabas-Radītājas dotajā “stūrītī”, kaut arī viņi jau bija sasnieguši augstu zemes augšnes kopšanas un izmantošanas māku, nepietika uztura. Dabiski, šie sveša “stūrīša” iekārotāji un iekarotāji pamazām samazināja indiāņu “stūrīša” platību – tā tad arī indiāņu populācijas lielumu. Tādu kolonizāciju, kas vērsta uz pamatiedzīvotāju iznīcināšanu, sauc par invaderu. Tādai no Krievijas puses ir pakļauts arī latviešu etnoss.

Te nu rodas jautājums par cilvēku “dabiskajām” tiesībām uz dzīvību. Kuram tās ir lielākas: tam, kurš dzīvo savā Dabas-Radītājas dāvātajā “stūrītī”, vai iekarotājam, kurš ir lielāks un spēcīgāks, vai spējīgāks iztikt (eksistēt) ar nabadzīgākiem uztura līdzekļiem? Ja tiesīgāki izrādīsies pēdējie, tad populācijas likumsakarības novedīs pie tā, ka pēdējie Zemes iedzīvotāji pārtiks tikai no kukaiņiem un rūpuliem. Eksistē pare-

lielāks šis spēks, jo lielāka taisnība!

Domājot vai runājot par cilvēku tiesībām ir jābūt ļoti uzmanīgam. Tā, Valdis Šteins, skaidrojot savu TAUTISMA ideoloģiju, saka: “Neaizmirstiet, ka tautisms aizstāv visu tautu līdztiesību...” – bet pats varbūt ir aizmirsis, kā LR Augstākajā Padomē cīnījās pret frakciju “Līdztiesība”, kura krievu tautas iekļaušanai Latvijā prasīja tādas pašas tiesības kā iedzimtiem latviešiem...

Turpmāk vēl...

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2016
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktora vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,

Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

